

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΘΥΣΙΑ

(Ιστορία Πασχαλινή)

Μία φορά κ' έναν καιρό—πάνε τώρα χρόνια—μιά σκοτεινή κ' αλλόκοτη βραδιά, ο Χριστός κατέβηκε στον κόσμο.

Πρώτη φορά κατέβαινε στη γη, και μοναχός Του βάζει στην τύχη ήταν ένα βράδι ζεστό και τρυφερό, ένα δρομάκι ήσυχο φαινότανε μπροστά Του, ο ήλιος μόλις είχε βασιλέψει. Και καθώς πήρε το δρομάκι εκείνο, βγήκε προς τη μεριά της 'Ιουδαίας.

Φορούσε ρούχα ταπεινά κ' απλά, κ' άκοιμητούς μαλακά σ' ένα κλαρί, που μόλις τότε κόψει μέσ' στο δάσος, δέ μπορούσε να κείναι να Τόν γνωρίσει, κανείς νά Τόν γνωρίσει, κ' από τίποτα — έξω απ' τ'α μεγάλα Του τ'α μάτια, που φέγγανε γλυκά μέσ' στο σκοτάδι, απ' δύο μεγάλα σιωπηλά φεγγάρια, έμοιαζε τώρα σάν προσκυνητή, από κεινούς πού ξεκινούν για τόπους μακρινούς, και ζουνε διακονώντας στο δρόμο το φρόμι τους.

Τά ρόδα τ' ανοιξιάτικα μουσχοβόλουσαν τώρα. Γύρω ήταν άπλωμένη ήσυχια τ' άστρα φεγγεροβόλουσαν ψηλά, με τ'α γλυκά τρεμουλιαστά τους φώτα.

Κ' έτσι πού περπατούσε άφραρεμένος, βυθισμένος πάντα μέσ' στις σκέψεις Του, είδε άξαφνα, στο στήθιμω του δρόμου, ένα πλήθος άλλα φώτα πού βράδιναν, και φτάναν τώρα, όλα μαζί, σάν ένα μεγάλο άστερισμό, τράβηξε τότε προς αυτά τ'α φώτα, μαντινόντας πως σίμωνε σέ κάποια πολιτεία. Κ' αληθινά, έκει, σ' αυτό το μέρος, ήτανε μιά μεγάλη πολιτεία, πού, καθώς πλησίαζε, μεγάλωνε, κ' άρχιζε πιά να ξεχωρίζει και τ'α στίπια της : ήταν όλα γύρω φωτισμένα—κ' ήταν παντού ή ίδια φωταφαινα, σίμωπος νά γινότανε πανηγύρι, ερχόταν, όσο σίμωνε, σ' αυτά Του, το βουητό και των ανθρώπων οι φωνές. Κ' όταν έφτασε άόμοια στο σιμά, είδε νά προβάλλουν από πέρα, ένα πλήθος ανθρώπων πού φώναζαν, και βστούσαν πέτρες και κοντζάρια, κ' άναμμένους κόκκινους δαυλούς, ήταν άντρες, γυναίκες και παιδιά, και φώναζαν μαζί, και βλαστημούσαν, και χτυπούσαν τόν άέρα με τ'ις βέργες, ακούζοντας όρες—όρες σάν τρελλιά.

Κ' όταν άρχισε νά βλέπει πιά καλά, είδε, μπροστά, νά περπατάνε στρατιώτες, με λόγους, με λοφία και με κράνη, κ' είχανε στη μέση κάποιον άνθρωπο κ' ο άνθρωπος αυτός ήταν ευπόλητος, όλο κουρφέλια γύρω κ' έλεεινός, σ'τά μαλλιά του είχανε βάψει ένα σπέρμα άγκάθια και τσουρνίδες, και κουβαλούσε μ' άγωνία κάποιο ξύλο.

Τά μάγουλά του ήταν γαδαμένα κ' όλο αίματα, γιομάτα χόματα, φρονιές κ' ακαθαρσίες. Και τ'ο πλήθος γύρω του ρουθού, σά θάλασσα φορητή κ' άνταριασμένη. Και τών πρσών οι κόκκινες άνταίγες, φωτίζανε παράξενά τ'α στίπια, κ' έβαιναν νά χορεύουν οι σιές, μεγαλομένες τών ανθρώπων οι σιές, στους φωτισμένους τοιχούς, γύρω-γύρω. Τότε ο Χριστός, σπρωγμένος απ' το πλήθος, πήγε σ' έναν άνθρωπο σιμά, πού πήγαινε κ' αυτός μαζί, τραβώντας τ'α μαλλιά του,— και γύρνε να μάθει τί συμβαίνει.

Κ' αυτός Του είπε, σάβοντας σ' αυτό του :

— Είν' ένας προφήτης—δέν τόν ξέρεις ;— είν' ένας προφήτης ζακουτός : ήρθε στον κόσμο για νά φέρει την άγάπη κ' αυτοί δέν τόν κατάλαβαν διόλου, γιατί μιλούσε λόγια τών Άγγέλων. Κ' οι βασιλιάδες οι τρανοί τόν φοβήθηκαν, και δώσαν προσταγή νά τόν κρεμάσουν κ' τώρα πάνε για νά τόν κρεμάσουν...

Και καθώς μιλούσε φοβιμένα, τ'α δάκρυά του τρέχανε ποτάμι. Κ' ο Χριστός, μήπως τότε μέσ' στο πλήθος, και θέλησε νά ιδεί στο πρόσωπό του και καθώς πήγαινε νά στρίψει στη γωνία, μπόμες μιά στιγμή και τόν άντίκρισε. Και κεινός τότε σήκωσε τ'α μάτια και Τόν κοίταξε.

Κ' όλος ο κόσμος έσβησε τριγύρω—κ' ο Χριστός, τίποτ' άλλο πιά δέν έβλεπε, παρά τ'α φοβερά εκείνα μάτια. Και μοιάζανε σά δύο λυγμοί χαράς. Και λέγανε τ'α μάτια εκείνα τώρα : «Είμαστε το τραγούδι της Άγάπης, και το τραγούδι της Άθανασίας, και δέν υπάρχει τίποτε στον κόσμο—τίποτ' άλλο, παρά Καλωσύνη, τίποτ' άλλο, παρά Καλωσύνη !» Κ' απ' τ'α τ'α μάτια δέ σφαλνούσανε ποτέ, κ' έλαμπαν απ' το φως τού μαρτυρίου...

Κ' ο προφήτης σκόνταψε και τρέκλισε, γιατί και κεινός γνώρισε τ'α μάτια τού Χριστού, κ' έπεσε χάμω, με τ'α μούτρα μέσ' στο χώμα.

Και καθώς τόν ξεπροχώσαν οι άλλοι, και τόν τραβούσαν για νά σηκωθεί—μέσ' στις φωνές και μέσ' στη φασαρία—βρήκε την εύκαρία ο Χριστός, και παίρνοντας στην πλάτη του το ξύλο, μπήκεν Αδύς στη θέση του προφήτη. Κ' επειδή κανέναν δέν τόν ήξερε, έμφυγόμενος απ' τή μέθη της Θυσίας—τραβήξεν ίσια για νά σταυρωθεί...

Και κατόπι απ' την Ταφή κ' απ' την Άνάσταση—καθώς τή διετήρησε ή παράδοση, κ' οι μαρτυρίες τών τεσσάρων Άποστόλων

ΕΚΛΕΚΤΑΙ ΞΕΛΙΔΟΣ

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΑΥΓΑ

Ζητήσας πολλάς νά μάθω διατί τρώγοιμε αυγά την Λαμπρινή, και διατί μόνον τότε τ'α θέλομε κόκκινα και σκληρά, όχι μόνον ήμεις άλλα όλοι από τόν Πόλον μέχρι τού 'Ισημερινού ο χριστιανόι ήναγκάσθην επί τέλους νά κατατάξω την άπορίαν μου μεταξύ τών άλλτων. Περί τούτου τώ όντι ούδέν λέγουσι, ός νόμος και οι προφηται, ούδέ καν οι Εβραγγελισται, άν δέ έρωτήση τις δέκα σοφούς, είναι βέβαιος ότι θά λάβη παρ' αυτών άλλας τόσας διαφόρους άπαντήσεις, άπαρράλλατως ός άν τους ήρώτα ποίον είναι το λατρινόν της φθίσσεως ή το ίσιστον τών πολιτευμάτων. Κατά τους μιν τ'α όντα είναι σύμβολον της άναστάσεως, διότι καθώς συντίθεται ο νεοσός το κέλυφος, και ανακληθών έξ αυτού, ούτω και ο 'Ιησούς από τού μνηματος την πλάκα. Κατ' άλλους όμως οι ταύτα διδάσκοντες είναι άγράμματοι και το χειρότερον άσέβεις, τ'α δέ παροχληνά ήμιν αυγά κατόγιντα κατ' εύθεταν γραμμήν από έκεινα τ'α όποία οι κατότροποι Ρωμαίοι έποποιήσαν ζενοτα ύπο την μασχάλην τών χριστιανών μαρτύριον, ός γίνεται άκόμη και σήμερα, άν πιστεύομεν τους κακολόγους, εις τ'α ύπόγεια της ήμετέρας άστυνομας. Περί τούτων όμως ούδέν θέλομαι ν' άκούωσσι οι Σημιτολόγοι οι έπαμύμοντες ότι το όν ή το σύμβολον της γονιμού 'Αγγελου ή κατ' ήρωσιμίας εορτάς άπογραφία έθιμον φοινικιών μεταδίδον εις τους έβραίους και τους έλληνας, ός μαρτυρεί ο χρόνος αυτοός, όστις κατά τόν Βερέφυν είναι αυτόχρομο ο Χαλδαϊκός χοροός.

Διατί δέ βάρονται τ'α αυγά κόκκινα, τούτο έξήγησαν οι Ραβίνοι διδάσκοντες ότι, κατά τον Μωσαϊκόν νόμον, ός μόνον όλα τ'α τρώγομενα την ήμεραν τού Πάσχα, άλλα και αυτοί οι τοιοι τών οικιών πρέπει νά κοκκινύζονται με το αίμα τού σφαζόμενου άντιού, προς έξέλθεισιν τού 'Αγγέλου της καταστροφής, Κατά τόν Αϊλιον όμως Λαμπιδιον οι Ραβίνοι δέν ήξευον τί λέγουσι, τ'α δέ πρώτα ερυθρά αυγά δέν έβάρψαν, άλλ' εγεννήθησαν κόκκινα από τ'ας αυτοκρατορικάς όρνιθας την ήμεραν της γεννήσεως τού 'Αλεξάνδρου Ζεύχρου, ός χαμμόσυνος οιονός της μελλούσης φίλιας τόν προς τους χριστιανούς.

Πολύ όμως διάφορος είνε ή εξήγησις τού Ηηδαίου, τού διδάσκοντος ήμεις ότι : «Όταν οι Έβραοι ειπον : Το αίμα αυτοός έφ' ήμεις και επί τ'α τέκνα ήμιν, έκοκκίνησαν όλα τ'α πρόκταμα όπου είχαν εις τ'α οικίας των, ακολουθού δέ και τ'α αυγά, όθεν και οι Χριστιανοί εις ένθύμησιν τού θαύματος, κοκκινύζομεν τ'α αυγά εν τ'α άναστάσει. Τάς πλείετας άλλας

της άπορίας ταύτης λύσεις δέν έχω προχειροίς εις την μνήμη μου, πλην μόνης της τού Πανσοσιώτου Έσάχρου τού Άγιου Ταφρον έν Βλαχία Ναθαναήλ, όστις, έρωτηθείς έν παρχαλίμω συμπόσιω περί τών κοκκίνων αυγών, μοι απήτησε : «Τρώγε και μη έρέθνα». Έμμ. Ροίδης

— Ο Χριστός, τυλιγμένος σ' ένα σύννεφο, γύρισε ξανά στον ουρανό, πήγε κατ' ευθείαν στον Πατέρα Του, και τον βρήκε πού μιλούσε μ' έναν Άγγελο.

— Γιατί τό έκανε αυτό ; του λέει τότε κεινός ασήθηρά. — Δέν ξέρω, άποκρίθηκε θλιμμένα και δειλά.

Και δύο μεγάλα δάκρυα λαμπρά, ήτανε τοιαύτα νά στάζουν απ' τ'α μάτια Του.

— Θά μού κάνεις άλλοτε τή χάρη, νά μίν άνακατόνεσαι διόλου στις μικροπρόθεσεις τών ανθρώπων—τουν βλαίεπε πάλι ο Θεός. Αδύς οι καλωσύνες νά σου λειπουν...

Και γύρισε ξανά κ' εξακολούθησε την κουβέντα πού είχε με τόν Άγγελο. **Ναπολέων Λαπαδιώτης**

ΕΚ ΤΩΝ ΙΟΝΙΚΩΝ ΑΣΜΑΤΩΝ

Ο ΣΚΟΤΩΜΟΣ ΤΗΣ ΕΡΙΕΤΤΑΣ (')

"Ασπλαγχο βόλι τ' ήθελες τέτοια καρδιά νά σχίσης, πού της αγάπης τους παλμούς είχε για μουσική ; Γιατί την εμφορηφ ζωή με μιά πνοή νά σβύσης όπου δέν ήτο γήνην, αλλά άγγελική ;

— Μές τού πολέμου τή φωτιά βαρέθηκα νά τρέχω, κ' ανάπαρη έξήθησα κ' έγώ για μιά στιγμή 'ς τ'α στήθη τ'α παρθενικά, μ' έβλασσα πώς παύουν 'ς τ'ο πέρασμά μου της ζωής για πάντα οι παλμοί.

Μ. Α. Σεϊζάνης

(') Εριέττα Δασκαλάκη, ή άγγελόμορφος, ή νεαρά κόρη της Σιδηφύς ήτας, μεταβίβασα μετά τών αδελφών και φίλων της επισκεψαν τον έν Χίω όμοιοντος ελληνικού τορκικικού έπαισε φθιμα καλώςαυρα εκκευροκοπήσεως τυλασις όπλου εις χείρας άτυχού και άπαρηγοήτου Έλληνος άξιωματιού. Το συμβάν αυτό διατελει γνωστόν εις άπαντα την κοινωνίαν τών Άθηνών και της Σιδηφύς.